

OV a MěV KSČM Kladno Vás zvou na protiválečnou oslavu Svátku práce 1. máj 2022

na náměstí Sítná od 9 hodin

Projevy, suvenýry, tiskoviny, setkání s přáteli,
občerstvení, hudební skupina

KSČM varuje před dalším omezením dostupnosti zdravotní péče!

Po covidové krizi dopadá na českou ekonomiku a zároveň i na české zdravotnictví ozbrojený konflikt na Ukrajině. Zpomaluje ekonomický růst a roste dvojčíferná inflace. Covid v letech 2020 a 2021 přinesl enormní náklady. Sektor zdravotních pojišťoven proto musel mobilizovat rezervy na účtech, ty se ale rychle vyčerpají. Zmrazení plateb za státní pojištění na rok 2022, které schválila pravicová vláda Petra Fialy, situaci dál zhoršilo. **Ozbrojený konflikt výrazně zhoršuje situaci zdravotních pojišťoven a parametry, na kterých stojí zdravotně pojistné plány, zejména pokud jde o odhad vývoje pojistných odvodů. Tvrdě odmítáme doplácet za naše zdraví!**

Do ČR může přijít až do půl miliónu uprchlíků z Ukrajiny. Pokud získají azylový statut, přebírá je jako státní pojištěnce VZP (ostatní pojišťovny zatím běžence nepřijímají). **Koncem března registrovala VZP 240 tisíc ukrajinských pojištěnců.** Platba za azylanta je 1967 korun měsíčně, což je 5,5 miliardy korun ročně navíc. K tomu lze přidat i náklady na mimořádné očkování migrantů, jejichž proočkovanost je výrazně nižší. **Již nyní hlásí obvodní lékaři přetížení systému a nutnost zvýšení finančních úhrad za nové pacienty. Fronty na zubaře již známe a na operace také! Co senioři a kapacita pečovatelských služeb? A vládu to nechává chladnou!**

Náklady na péči pro azylanty by mohla snížit jejich ekonomická aktivita. Je třeba, aby aspoň třetina uprchlíků, kteří tu zůstanou déle, byla výdělečně činná (zatím je mezi ukrajinskými migranty v ČR asi 100 tisíc dětí). Pediatři křičí - je nás málo, nezvládneme to. Nutně potřebujeme zvýšit počet dětských lékařů! Hrozí nutnost přerozdělení pacientů do dalších zemí, jinak by mohlo dojít ke krizovým opatřením a k omezování přístupu ke zdravotní péči pro občany České republiky.

Na tyto okolnosti se musí už dnes myslet v rámci dohodovacího řízení pro plánování úhrad na příští rok, včetně valorizace státních plateb za pojištěnce na rok 2023. Pravicová vládní koalice ale na toto téma mlčí! Pro KSČM je zdraví našich občanů na prvním místě!

Požadujeme zachování kvality, dostupnosti i rozsahu zdravotních služeb pro občany ČR a odmítáme jakékoli omezování úhrad zdravotních pojišťoven vůči poskytovatelům zdravotních služeb, lékařům a nemocnicím. I české děti, nemocní a senioři potřebují dostupnou zdravotní péči!

VV ÚV KSČM

Kolář a jeho prohlášení

Součástí vládnoucího »pětipsa« je i strana Miroslava Kalouska TOP 09. Strana v sobě rekrutuje opravdu výkvět politických elit. Od předsedkyně Poslanecké sněmovny Markéty Pekarové Adamové (MPA), která prohlásila, že vlády nemají lidi vodit za ruku a nemají se tím pádem o ně starat, až po starostu Prahy 6 Ondřeje Koláře, který proslul odstraněním sochy maršála Koněva, jenž velel ukrajinskému frontu (Rudé armády). Nyní se zjevně za tuto věc Ukrajincům omlouvá svým novým činem. Po Rusku totiž požaduje, aby jeho slovy »navalilo« školu, kam chodily děti zaměstnanců ruské ambasády. Nyní se tento člověk blýsknul novým tvrzením, které zasahuje do pole vyvlastnění. V televizi DVTV starosta Kolář (starosta Prahy 6 za TOP 09) pronesl následující: »Česká republika by měla začít jednat s Ruskou federací, jestli je ochotna školu, kterou nevyužívá, půjčit, pronajmout, nebo darovat. Myslím si ale, že ta vůle na ruské straně určitě není. Vzhledem k tomu, že budova školy není využívána a neslouží ke vzdělávání, máme možnost, jak výkon vlastnických práv omezit. To ale musí proběhnout za náhradu, takže Ruská federace by na tom tratná nebyla.«

Z jeho prohlášení vyplývá několik zajímavých poznatků. Za prvé: dle logiky byl tedy rok 1948 v pořádku, protože i tenkrát probíhalo vyvlastnění. Za druhé: v tomto případě nechápu zakladatele TOP 09 Miroslava Kalouska, proč se zasazoval za restituční, když vyvlastnění je vlastně v pořádku.

Náš právní řád zná pojem vyvlastnění, dokonce omezení vlastnických práv. O to lépe

se tyto věci dělají v nouzovém stavu, proto se vláda snaží o jeho neustálé prodlužování. Mám tomu rozumět i tak, že když Rusko nebude chtít dát školu za náhradu, bude vyvlastněna bez náhrady? Pan Kolář toho jistě schopný je. Zdá se, že se ustaraný starosta Kolář ve svém zkoumání Ruska inspiroval v roce 1917 ruskou komunistickou revolucí. Přejde nové kolo vyvlastnění všeho ruského? Vyvlastní ruská díla? Ruské knihy? Možná víc, než si myslíte. Jan Klán

Karel Marx - Myslitel tisíciletí 2 ŽIVOT

Marx se v Paříži podílel na vydávání německojazyčného časopisu Vorwärts (Vpřed), který patřil radikálnímu Svazu spravedlivých, spolku německých emigrantů v Paříži. Spolek se později přejmenoval na Svaz komunistů. V roce 1845 francouzská vláda vydávání novin zastavila a Marx byl z Francie vypovězen. Usadil se v belgickém Bruselu, kde v té době žila řada známých německých emigrantů. Marx byl i po návratu do Belgie pronásledován pruskými úřady, a tak se raději vzdal pruského občanství.

Za ním přicestoval i Engels. V Bruselu společně s Engelsem založili *Komunistický korespondenční výbor*, jehož cílem bylo zastřešení různých skupin účastníků se tehdy již mezinárodního dělnického hnutí. Ve spolupráci napsali knihu Německá ideologie, obsahující Marxovu filosofii, známou jako historický materialismus. V roce 1847 napsal Marx spis Bída filosofie, namířený proti francouzskému anarchistovi a socialistovi Pierru Josephu Proudhonovi, autorovi knihy Filozofie bída.

Roku 1848 vznikl Marxův Komunistický manifest. Ten byl zveřejněn v revolučním roce 1848 jakožto *Manifest komunistické strany*. Toto dílo obsahuje základní myšlenky marxismu. Dosavadní dějiny lidstva jsou dějinami třídních bojů. V současné době jde o boj mezi vlastníky výrobních prostředků – buržoasií a nemajetným proletariátem.

Roku 1848 vypukla v Evropě revoluce, jejímž cílem bylo nahrazení absolutistických pozic demokratickými. Ve Francii byl svržen král Ludvík Filip a vznikla 2. republika. Marx podporoval revolucionáře i finanční, kdy část dědictví po otci věnoval na vyzbrojení belgických dělníků. Tato podpora však znamenala pro něj **vyhoštění z Belgie**.

Na pozvání prozatímní francouzské vlády přesídlil v únoru do Paříže a v březnu, kdy vypukla revoluce i v Německu, se vydal do **Kolína**, protože doufal v revoluci socialistickou; k té se snažil přispět vydáváním radikálního listu *Neue Rheinische Zeitung*. V květnu 1849 však pruská reakční vláda redakci rozpustila a jeho vykazala ze země. Finanční potíže začal Marx mít až po roce 1848. Marx se stal také na čas placeným informátorem rakouské policie.

Marx s Engelsem již v roce 1847 vstoupili do Svazu spravedlivých, ten byl poté na sjezdu v **Londýně** přejmenován na Svaz komunistů a začal připravovat komunistický politický manifest. V roce 1850, kdy chtěli s Engelsem, proti stanovám, zřídit pobočku v Kolíně nad Rýnem, byli však z pololegálního svazu vyloučeni. Svaz pak sám skončil činností 1850.

Karl Marx a Friedrich Engels, vpředu Marxovy dcery Jenny Caroline, Jenny Laura a Jenny Julia Eleanor

Společně s rodinou se Marx nejprve uchýlil zpět do **Paříže**, nicméně již po měsíci, kdy jim hrozila deportace do odlehlé **Bretaně**, Francii opustili a usídlili se v **Londýně**. Marxova rodina se v Londýně dostala do existenčních nesnází

Brzy sem za nimi přesídlil také Engels, díky jehož podpoře zde přežívali. Společně se pustili do další publikační činnosti a mezinárodní agitace pro komunistické hnutí. Marxova hmotná situace se zlepšila v roce 1852, kdy se stal londýnským korespondentem *New York Tribune*, kam zasílal rozsáhlé kritické politicko-ekonomické analýzy poměrů v evropských mocnostech. Spolupráci však přerušila **americká občanská válka**. Do března 1852 pracoval na spisu **18. brumaire Ludvíka Bonaparta**.

Zde rozvinul svoji představu historického materialismu, třídního boje a diktatury proletariátu, v přesvědčení, že dělnictvo rozdrtí buržoasní stát.

V roce 1864 se zapojil do mezinárodní organizace levicových socialistů, komunistů a anarchistů, známé pod názvem I. Internacionála (1864-76) V ní však nepřevažovali stoupeci Marxe, ale anarchisté a francouzští proudhonisté.

V dělnickém hnutí se angažovaly také jeho dcery se svými manželi: Eleanor a Jenny ve Francii, Laura v Británii

Od druhé poloviny padesátých let pracoval v čítárně Britského muzea na svých ekonomických studiích, spisu Základech kritiky politické ekonomie, věnované výrobě, distribuci, tržnímu hospodářství, odcizené práci, rozvoji technologií starším formám organizace společnosti a podmínkám komunistické revoluce. Pracoval také na prvním díle Kapitálu. V roce 1859 vyšla *Kritika politické ekonomie*, která však nezbudila očekávaný ohlas. Nespokojený oznámil, že hodlá vydat další, podrobnější díly, které mu s dalším studiem pod rukama dále narůstaly. Ke Kritice to byl spis věnovaný klasickým ekonomům Adamu Smithovi (1723-90)

a Davidu Ricardovi (1772- 1823) V roce 1860 dokončil trojsvazkové dílo Teorie nadhodnoty. Takto se postupně a nesystematicky rodilo jeho hlavní dílo, *Kapitál*. Jeho první díl dokončoval sužován různými chorobami a teprve roku 1867 byl předán do tisku a vydán. Kapitál pojednává o teorii nadhodnoty a vykořisťování, předvídá pokles míry zisku a celkové zhroucení průmyslového kapitalismu. (pokračování na str. 2)

Kenotaf Karla Marxe ve východní části hřbitova **Highgate Cemetery** v **Londýně**. Pomník s nápisem *Workers of all lands, unite! (Proletáři všech zemí, spojte se!)* a citátem **11. Teze o Feuerbachovi** nechala zřídít CPGB roku 1954. Mezitím se však postupně zhoršoval jeho zdravotní stav; oslabila jej především vleklá kožní choroba. Poslední léta života věnoval práci na II. a III. Dílu **Kapitálu**. Roku **1881** zemřela jeho manželka Jenny, on sám ji přežívá o pouhých patnáct měsíců. Trpěl silným katarem, zánětem průdušek a pohrudnice. O dva roky později zemřela jejich dcera Jenny Longuetová.

Když Marx v 14.3. **1883** zemřel, našel **Engels** v jeho pozůstalosti obrovské neuspořádané svazky poznámek a náčrtů, které mnohdy nebyl s to rozluštit ani on sám. Po chudém pohřbu, na němž pronesl řeč Engels, byl Karl Marx pochován na londýnském hřbitově **Highgate**. Engels po smrti Marxe vydává druhý a třetí díl **Kapitálu**. Sám umírá v Londýně o dvanáct let později, v srpnu 1895.

Už ho také mají plné zuby

Zelenskyj mezi lidry západního způsobu myšlení začíná sbírat negativní body a prý, jak jsme se mohli dozvědět z jednoho oficiálního serveru, se mu »*může vymstít arogantní postoj ke spojencům*«. Skutečně zajímavý poznatek, i když ono asi nepůjde v jeho případě jen o aroganci. Velikášství ukrajinského vůdce je naprosto zřetelné. Nebylo a nebude – tak si to máme vykládat, tedy nejen ukrajinský národ – v historii většího Ukrajince, než je právě on. Vše je zřežirováno do posledního detailu, i když ty detaily mohou v konečném součtu mít negativní výsledek. Bohdan Chmelnyckij, Skoropadskij, Machna, Bandera, Kučma a vlastně i Chruščov, to všechno byly nuly proti Zelenskému. Je si pochopitelně vědom toho, že Západ jen těží z války s Ruskem, že mu jde o to oslabit protivníka, který do jisté míry sám strčil hlavu do oprátky, i když nevěřím, že by odsud Rusko vyšlo úplně poraženo. Je totiž v sázce mnoho. Také Putinovy ambice. A i v Rusku čekají lidé, kteří by chtěli převzít moc. Od nových Gorbačovů a Jelcinů po americkou CIA nastrčených figurek typu Navalného.

Jde ovšem především o Ukrajinu Zelenského a jeho osobu jako takovou. Naše média ho představují jako hrdinu, ale je skutečně hrdinou nebo jen hercem, který se pokouší o režii? Představovat ho v americkém stylu se stalo běžností. Zelené vojenské tričko, maskáče od pasu dolů, a k tomu nějaký ten snímek z odpočinkových chvil. Jízda na kole, podávání rukou zraněným, diskuse se zahraničními novináři plná bodrých slov a výzev, aby ze Západu přišlo víc zbraní. Už ne přílby a deky pro utečence, jídlo v bednách a šatstvo pro ty, co si údajně nestačili na útěku cokoli vzít s sebou, ale dělostřeleckou municí, tanky a řízené střely. Dokonce o nejmodernějších letadlech mluví. Co na tom, že letci by neprošli výcvikem a drahá technika by tak byla v ohrožení, vždyť se přece všude najdou »dobrovolníci«, kteří je umějí řídit a byli ještě zcela nedávno piloty v platu NATO.

Kromě toho je tu ovšem zcela jiný cíl, méně proklamovaný, ale o to očekávanější. Ukrajina se jedine tímto způsobem může dostat do Evropské unie, jinak by ji čekala dlouhá předlouhá cesta. Dnes válka umožňuje tisícům lidí, aby překročili bez předběžných podmínek hranice EU a pohybovali se schengenským prostorem, ale jde o to, aby to tak bylo i zítra, a paradoxně Putin se svou akcí tomu napomáhá.

Zelenskyj tak dostal šanci, jaká se žádnému z předchozích představitelů Ukrajiny nenabídl. Je herec, který se pasuje do role režiséra a chce ji plně využít. Čím déle totiž bude odolávat tlaku z Ruska, čím více podivných zvěstí se dostane z Ukrajiny na Západ, zvěstí, které se v podstatě nenechají ověřit, ale vymyslet ano, tím více se blíží ke splnění svého snu. Nový Atatürk – omlouvám se Turkům, že jsem použil jejich velikého předka jako příklad – bude na světě. Ani Chmelnyckij, ani Skoropadskij, ani Bandera či dokonce Chruščov se nehodí. Nic nevdá, že Zelenskyj vlastně není etnický Ukrajinec, že jeho rodnou řečí je ruština a že pochází ze židovské rodiny, vždyť kdo o sobě může říci, že je vlastně Ukrajinec, když ještě začátkem minulého století Ukrajina vlastně neexistovala a současné hranice jí dali Lenin, Stalin a Ukrajinec Chruščov. Přitom jde o hranice, které prý ani sama Ukrajina si nenechala kodifikovat, a tak vlastně o nich umožnila diskusi. Nebyť Lenina, nebyly by její součástí Donbas či Oděsa, nebyť Stalina, nebyla by to ani Podkarpatská Rus a vše od Lvova na západ, a nebyť Chruščova, ani Krym.

Dnes tomu všemu chce vládnout Zelenskyj. Stačí prý málo. Jen když bohatý Západ dodá zbraně, umožní Rusko svými sankcemi a Velká Ukrajina, ráj pro oligarchy pod vedením hrdiny Zelenského, bude na světě. Přitom Západ přijme zemi do EU a rozdělí se s ní o své bohatství a zároveň Rusko na kolenou umožní parcelovat na nerosty bohatou Sibiř těm, kteří tak touží po jeho surovinách, tedy nejen »světovému společenství«, ale i Ukrajině vedené Volodymyrem Zelenským.

Chybí jen málo. Přesvědčit Západ, dokonce mu přikazovat, aby dodal ty nejmodernější zbraně a za cenu prudkého snížení své úrovně se nadobro rozkmotřil s Ruskem. Vítězem pak, alespoň pro médiu zpracovávaný plebs, bude Zelenskyj. Zaplatí to ovšem Unie, tedy my všichni. To všechno čiší jako sláma z bot z jednání samolibého ukrajinského prezidenta. Tak také vystupuje on-line v parlamentech, kam je módní ho pozvat, a nedivím se, že vůdcové Západu, jak naznačil zmíněný server, začínají mít jeho arogance plné zuby.

Halo noviny Jaroslav Kojzar

Opáčko z dějepisu 11

Byl to klášter na Velehradě, zde měli být pohřbíváni moravští vládcí. Dnes slouží hlavně cyrilometodějské tradici. Další osudy vlády Přemysla Otakara si povíme za chvíli.

Jsme už ve století třináctém. Nastává řada změn, novým hráčem se stávají města. Většina obyvatel žije ale na vesnicích. V podobě, která se zrodila v tomto století a v zásadě byla překonána až ve století devatenáctém. Majitel byl vlastníkem půdy, soudcem, vojenským velitelem. Měl dbát i o víru a zajišťovat příslušné odvody do pokladny panovníka. Polnosti byly rozměřeny mezi sedláky – rustikál, pán z něj vybíral smluvní plat. Menší část byla v panských rukou - dominikál. Sedláci ale museli dominikál obdělávat, „na panském“ museli robotovat. Ode všech byl vybírán desátek pro církevní účely. Z panství se panovníkovi odváděla t.zv. berně. Vesnice jsou od tohoto století pečlivě a pravidelně rozměřeny. (Stejně tak „lány“ polností.) Na jednotlivých parcelách už stojí nadzemní domy, sruby na podezdívkách

nebo celé z kamene tam, kde se snadno kámen dá těžit. Přibývají stodoly, špýchary. Kde není potok, jsou budovány uprostřed obce rybníčky. Vesnice spojovaly prašné, rozbité, mnohdy úvozové cesty. Kostelík s hřbitovem. Pole byla obdělávána v tříletém cyklu, jedna třetina se ponechávala jako úhor, zbylé dvě osívaly na jaře a na podzim. V čele vesnické správy byl rychtář. Vyměřoval, odváděl poplatky, zajišťoval vojenské služby pro pána. Mlyn či kovárna byly nezbytnými prvky. Chov dobytka byl důležitou složkou života. Panstvo začíná s rybnikařením a vařením piva. Pole lépe než rydlo obdělává pluh, tažený koňmi nebo voly. Plužní nůž zem rozříznul a odvalová deska ji odsunula stranou a nepatrně obrátila. Je doba vnější, německé kolonizace, do země přicházejí noví lidé za lepšími životními podmínkami. Usazují se hlavně na venkově, svěfovalo se jim také zakládání měst a městeček. Znalí lepší techniku, např. v dobývání rud a tak byli panovníkovi i šlechticům vítanou posilou. Současně se stali zdrojem trvalých příjmů. Vznikají celé nové vesnice, často se jmenují Lhota. Noví osídlenci jsou na určitou lhůtu osvobozeni od poplatků. V našem nejbližším okolí máme typický příklad - Německou Lhotu o patnácti staveních, zaniklou v třicetileté válce. Němečtí osadníci se usazují pochopitelně nejčastěji při hranicích. (Jako všude jinde ve světě by se asimilovali, Bílá hora a následné němčení celého národa přivedla podle mého názoru situaci, kterou využil Hitler před druhou světovou válkou.) Města zakládají především panovníci, ale také šlechta a církev. Tedy města královská a poddanská. Byl to právní celek, tvořený společenstvím svobodných měšťanů. Tak, jak byla zakládána, s ulicemi i náměstími, tak se zpravidla dochovala dodnes. Většinou měla pravidelný půdorys. Výhodou bylo, mohla-li se opřít o řeku. Města byla opevněna hradbami. Přicházejí noví lidé, někteří venkovští tam ani neumějí žít. Jsou problémy s odpady, kriminalitou. S tím si musí poradit správa města – purkmistr, konšel a rychtář. Převažují klady - kvete obchod, řemesla. To vše se ustálilo a zdokonalilo až ve století následujícím, čtrnáctém. Je stále méně dřevěných budov, staví se pevně z kamene a cihel. I tak jsou časté požáry příčinou mnoha tragedií. Kromě hradů se i města stávají důležitým obranným prostředkem země, hradby se zesilují, kopají se příkopy, staví obranné bašty. Vracíme se k Přemyslu Otakarovi. S ním po čtvrt století bojů o trůn a bratrovražedných bojů nastávají klidnější časy. Řekli jsme si, že podle potřeby přecházel z jedné strany ke druhé. Odměnou za spojenectví proti Otovi Brunšvickému mu Filip Švábský roku 1198 udělil titul dědičného krále. (Originál privilegia se nedochoval, ale formulace byly následně použity v dokumentu stvrzující buly. To jest - dědičnost potvrzena, volba je výlučně českou záležitostí.) Téhož roku zapudil Adlétu, novou manželkou se stává sestra uherkého krále Konstancie. Tím si znepřátelil rod Wettinů, proto Adlétu přijímá v letech 1024-1205 zpět, (aby ji při další změně strany opět odehnal.) Papež Inocenc II. píše v r. 1204: „nechal jsi se korunovat Filipem, který k tomu neměl právo. Když jsi ho ale opustil a přešel k Otovi, on i my tě chceme považovat za krále.“ Arcibiskupství v Praze mu však neschválil, souhlasil s kanonizací Prokopa. (Čím víc svatých – tím větší vážnost pro zemi.) Roku 1025 provdal Adlétinu dceru Markétu za dánského Waldemara – jako Dagmar je v Dánsku ctěna dodnes. Sicilský král Fridrich byl zvolen císařem, mnozí velmoži ho ale nepřijali. Roku 1211 se účastnil s vojsky císaře vítězného tažení do Itálie proti jeho odpůrcům. To bylo právě Přemyslovou zásluhou vítězně. Fridrich nelenil, nechal vypracovat příslušnou listinu, bulu, kde se stvrzuje dědičné právo českých králů. Dokument chrání stát jako významnou památku. Šlo o Zlatou bulu – Italskou, Německou nebo Sicilskou? A proč? Pavel Hruban

nebo celé z kamene tam, kde se snadno kámen dá těžit. Přibývají stodoly, špýchary. Kde není potok, jsou budovány uprostřed obce rybníčky. Vesnice spojovaly prašné, rozbité, mnohdy úvozové cesty. Kostelík s hřbitovem. Pole byla obdělávána v tříletém cyklu, jedna třetina se ponechávala jako úhor, zbylé dvě osívaly na jaře a na podzim. V čele vesnické správy byl rychtář. Vyměřoval, odváděl poplatky, zajišťoval vojenské služby pro pána. Mlyn či kovárna byly nezbytnými prvky. Chov dobytka byl důležitou složkou života. Panstvo začíná s rybnikařením a vařením piva. Pole lépe než rydlo obdělává pluh, tažený koňmi nebo voly. Plužní nůž zem rozříznul a odvalová deska ji odsunula stranou a nepatrně obrátila. Je doba vnější, německé kolonizace, do země přicházejí noví lidé za lepšími životními podmínkami. Usazují se hlavně na venkově, svěfovalo se jim také zakládání měst a městeček. Znalí lepší techniku, např. v dobývání rud a tak byli panovníkovi i šlechticům vítanou posilou. Současně se stali zdrojem trvalých příjmů. Vznikají celé nové vesnice, často se jmenují Lhota. Noví osídlenci jsou na určitou lhůtu osvobozeni od poplatků. V našem nejbližším okolí máme typický příklad - Německou Lhotu o patnácti staveních, zaniklou v třicetileté válce. Němečtí osadníci se usazují pochopitelně nejčastěji při hranicích. (Jako všude jinde ve světě by se asimilovali, Bílá hora a následné němčení celého národa přivedla podle mého názoru situaci, kterou využil Hitler před druhou světovou válkou.) Města zakládají především panovníci, ale také šlechta a církev. Tedy města královská a poddanská. Byl to právní celek, tvořený společenstvím svobodných měšťanů. Tak, jak byla zakládána, s ulicemi i náměstími, tak se zpravidla dochovala dodnes. Většinou měla pravidelný půdorys. Výhodou bylo, mohla-li se opřít o řeku. Města byla opevněna hradbami. Přicházejí noví lidé, někteří venkovští tam ani neumějí žít. Jsou problémy s odpady, kriminalitou. S tím si musí poradit správa města – purkmistr, konšel a rychtář. Převažují klady - kvete obchod, řemesla. To vše se ustálilo a zdokonalilo až ve století následujícím, čtrnáctém. Je stále méně dřevěných budov, staví se pevně z kamene a cihel. I tak jsou časté požáry příčinou mnoha tragedií. Kromě hradů se i města stávají důležitým obranným prostředkem země, hradby se zesilují, kopají se příkopy, staví obranné bašty. Vracíme se k Přemyslu Otakarovi. S ním po čtvrt století bojů o trůn a bratrovražedných bojů nastávají klidnější časy. Řekli jsme si, že podle potřeby přecházel z jedné strany ke druhé. Odměnou za spojenectví proti Otovi Brunšvickému mu Filip Švábský roku 1198 udělil titul dědičného krále. (Originál privilegia se nedochoval, ale formulace byly následně použity v dokumentu stvrzující buly. To jest - dědičnost potvrzena, volba je výlučně českou záležitostí.) Téhož roku zapudil Adlétu, novou manželkou se stává sestra uherkého krále Konstancie. Tím si znepřátelil rod Wettinů, proto Adlétu přijímá v letech 1024-1205 zpět, (aby ji při další změně strany opět odehnal.) Papež Inocenc II. píše v r. 1204: „nechal jsi se korunovat Filipem, který k tomu neměl právo. Když jsi ho ale opustil a přešel k Otovi, on i my tě chceme považovat za krále.“ Arcibiskupství v Praze mu však neschválil, souhlasil s kanonizací Prokopa. (Čím víc svatých – tím větší vážnost pro zemi.) Roku 1025 provdal Adlétinu dceru Markétu za dánského Waldemara – jako Dagmar je v Dánsku ctěna dodnes. Sicilský král Fridrich byl zvolen císařem, mnozí velmoži ho ale nepřijali. Roku 1211 se účastnil s vojsky císaře vítězného tažení do Itálie proti jeho odpůrcům. To bylo právě Přemyslovou zásluhou vítězně. Fridrich nelenil, nechal vypracovat příslušnou listinu, bulu, kde se stvrzuje dědičné právo českých králů. Dokument chrání stát jako významnou památku. Šlo o Zlatou bulu – Italskou, Německou nebo Sicilskou? A proč? Pavel Hruban

Propaganda z obou stran

V přemíře komentářů o válečné situaci na východě Evropy je cenné, když upozorníme na jiné názory než ty, které se na nás valí v jednotném stříhu a jednotném duchu, jako kdyby měly jednoho režiséra. Opravdu jen výjimečně zazní v médiu hlavního proudu něco, co vybočuje z všeobecné vymývárky.

Tak třeba v Salonu Práva se chorvatský filozof Boris Buden při hodnocení války na Ukrajině ohlédl do počátku 90. let a upozornil, že »vítěz studené války nepochopil, že se musí změnit i on«. V tom vidí kořeny dnešních problémů. »*Moment zhroucení Varšavské smlouvy mohl být zužitkován radikální změně ve světě, k zavedení nové globální politiky míru, politiky radikálního odzbrojení. To, čemu se dnes říká rozšiřování NATO a o čem všichni mluví, je pouhý důsledek promeškané šance a neschopnosti Západu pochopit historickou chvíli změny. Výsledkem je současný chaos.*« Jako kdyby mi mluvil z duše, statečná slova! Snad stokrát jsme v našem deníku poukázali na nesplněné sliby Václava Havla o tom, že se mají zrušit oba vojenské pakty, symboly éry studené války. Protože záhy Havlovi američtí přátelé a jeho loutkovodiči panu prezidentovi vysvětlili, co je potřeba říkat a dělat, došlo k dramaticky rychlému roztahování NATO daleko na východ, v rozporu se sliby Američanů dané Gorbačovovi. Na to jsou důkazy, to není fejk.

Filozof Buden tvrdí, že pro rozšiřování NATO na východ nebyly po pádu komunismu žádné strategické ani morální důvody. »*Právě naopak, měli jsme dostatek morálních důvodů alianci coby vojenskou instituci rozpustit,*« řekl v rozhovoru pro Salon. Z Putina se prý stal »užitečný idiot Západu«, protože válka na Ukrajině znamená pro západní vojensko-průmyslový komplex živou vodu dalších investic do zbrojení. Úpornou militarizací, která nyní nastane, si západní svět zvolil »fašistickou odpověď« na tuto válku: zbrojení a s ním spojené nové hromadění kapitálu. »*Pokud tuto válku někdo opravdu potřeboval, byl to Západ, a pokud tuto válku někdo opravdu nepotřeboval, byl to Putin,*« je přesvědčen chorvatský filozof. Přemýšlejme o jeho slovech.

A teď domů. Občas někdo s »kreativním názorem« pronikne na obrazovku ČT, jako ve čtvrtek senátor Ladislav Václavec (nestr. za ANO). To, co říkal, bylo hodně jiné, než co slýcháme od hlásných trub Senátu. Čím že to rozhodil moderátora? Ano, odsoudil »Putinův útok« na Ukrajinu. Ale protože měl možnost poslouchat různé televize, také ruské a ukrajinské, tvrdí, že je to propaganda z obou stran. Jsme podle senátora v informační válce, objektivní informace nemáme. Co se opravdu děje, se dozvíme za desítky let, pravil. Nevnímá jako »pravdu pravdoucí« ani zdroje západních rozvědek, protože je »starší člověk« a pamatuje například blamáž se zbraněmi hromadného ničení v Iráku. To, co říkají západní rozvědky, také bere s rezervou.

A když na závěr senátor Václavec připomněl neřešenou občanskou válku probíhající od roku 2014 na jihovýchodě Ukrajiny se 14 000 civilních obětí, což dvakrát zdůraznil, a dokonce referenda na Krymu a v donbaských republikách, obávám se, že příště už se do vysílání nedostane. Čekám, kdy ČT vydá omluvu za šíření dezinformací...

Monika Hoření

ZPRAVODAJ OV KSČM Kladno: Adresa redakce: ul. Mialdy Horákové 497, Kladno 2, tel.: 312 687 909, 734 430 256

E-mail: ov.kladno@kscm.cz, WEB://http://kladno.kscm.cz

MIČ 47 437

Nevyžádané příspěvky se nevracejí